

„... un futai corect din punct
de vedere politic...”

Lauren chiar s-a ofticit pe mine și nu dau de ea nicăieri. Se poate să se fi întors la Stirling. Partea bună este că așa arată că îi pasă, da, da. Dianne nu își face griji în legătură cu asta, continuând să lucreze la proiectul ei. Lovindu-se cu creionul peste dinți, chibzuiește:

— Lauren e o gagicuță intensă, dar e încă tânără, se va destinde curând.

— Abia aștept ziua aia, îi spun. Mă face să mă simt o curvă infectă...

Abia pronunț cuvântul, că simt cum mă sfâșie-n două: mă gândesc la ce am stabilit ieri cu Bobby și cu prietenul lui, Jimmy. Și la locul în care mă voi duce diseară. La saună e diferit, chiar dacă ți se cere să faci măcar „lucru manual“, pentru că mai departe de atât eu nu merg – extensiunile mele stângace, neprofesioniste ale deficitarei mele tehnici de masaj. Am nevoie de slujba asta și am nevoie de bani, mai ales cu vacanța asta de Paști care se apropie. Dar să ies, să merg cu cineva în camera lui de hotel, ar însemna să trec de o linie pe care mi-am spus că n-o voi trece. E vorba doar de o cină și ceva de băut, a spus Jimmy. *Orice negociezi separat... mă rog, asta rămâne între voi doi.*

Mă îndrept spre ușă, pe tocurile de nouă, cu rochia mea roșie cu negru pe sub haina Versace. Încerc să ies fără să mă vadă Dianne, dar mă vede și începe să fluiere.

— O-ntâlnire de zile mari, eh?

Zâmbesc cât pot de enigmatic.

— Vacă perversă și norocoasă, râde Dianne.

Ies în stradă și, nefiind obișnuită să merg pe tocuri, chem un taxi. Opresc la vreo cincizeci de metri de luxosul hotel din New Town, nu-mi place să ajung așa direct într-un loc, îmi place să-mi savurez sosirea, să absorb tot. Are o veche fațadă

georgiană, dar pe dinăuntru a fost renovat și totul este ultramodern. În zona recepției sunt ferestre uriașe, aproape până-n pământ. Ușile automate se deschid și un portar în frac mă salută dând din cap. Ascult cum îmi țacăne tocurile pe podeaua de marmură și mă îndrept spre bar.

Nu vreau să dau de înțeles că sunt în căutarea cuiva, chiar dacă asta fac, ca să nu mă întrebe pe cine caut, pentru că nu știu. Cum arată un politician din Țara Bascilor? Niciodată nu-mi pot păstra controlul în situații de felul ăsta. Barmanul din acest hotel m-a mai văzut, știu asta, poate la saună, și mă salută tensionat din cap. Îi răspund cu un surâs cald, simțind cum mă inundă un val de căldură, ca și când aș fi băut prea repede un scotch dublu. Nu, e mult mai rău de-atât, mă simt complet dezbrăcată sau ca o traseistă care stă la colțul străzii, îmbrăcată într-un mini mulat pe fund, cu o pereche de cizme peste genunchi. Cu toate asta, misiunea de escortă merge bine; nu vor să-și supere clienții, pe bărbații care stau la acest hotel. Dacă aș fi fost doar o ștoarfă liber-profesionistă, aș fi fost dată afară până acum, probabil cu vreo doi polițiști în jurul meu.

Clientul meu este un remarcabil politician naționalist basc, care, chipurile, se află aici să vadă cum funcționează Parlamentul scoțian. Mi s-a spus că va purta un costum albastru. La bar sunt doi bărbați în costum albastru, și amândoi se uită spre mine. Unul are părul alb și e bronzat bine, iar celălalt e brunet, cu piele măslinie. Sper că e cel brunet, care e mai tânăr, dar mă aștept să fie celălalt.

Apoi, dintr-odată, simt că mă bate cineva pe braț. Mă întorc și îl văd pe acest hispanic tipic într-un costum albastru, albastru deschis, care i se asortează cu ochii. Are în jur de cincizeci de ani, dar se ține bine.

— Tu ești Neekey? întreabă plin de speranță.

— Da, spun eu, în timp ce el mă sărută pe ambii obraji. Tu trebuie să fii Severiano.

— Avem un prieten în comun, zâmbește el, dezvelind un șir de dinți falși.

— Și care ar fi numele lui? întreb, simțindu-mă ca pe platoul de filmare a unui film cu James Bond.

— Jeem, îl cunoști pe Jeem...

— Ah, da, Jim.

Mi-a fost frică să nu mă ducă sus atunci și acolo, dar el comandă de băut și îmi spune în șoaptă:

— Ești foarte frumoasă. O frumoasă fată scoțiană...

— De fapt, sunt englezoaică, îi spun.

— Oh, spune el, evident dezamăgit.

Bineînțeles, doar e basc. Acum trebuie să mai fiu și un futai corect din punct de vedere politic.

— Chiar dacă am ascendențe scoțiene și irlandeze.

— Da, ai oase celtice, spune el aprobator.

Cam atât despre Miss Argentina. Facem puțină conversație și ne terminăm băuturile, după care ieșim și ne îndreptăm spre un taxi care ne aștepta, ca să traversăm scurta distanță până de cealaltă parte a hotelului, care nu e la mai mult de cinci-sprezece minute pe jos, poate douăzeci, pe tocuri. Îmi păstrez un surâs zaharisit în fața unui nestăvilnit comentariu aprobator.

— Frumoasă Neekey... atât de frumoasă...

Luăm cina la cel mai în vogă restaurant. Pentru început, îmi comand un platou cu fructe de mare, care include calmar, crabi, homar și creveți și e garnisit cu un sos de lămâie aromatizat foarte fantezist. Felul principal este miel la cuptor, în stilul *nouvelle cuisine*, cu spanac și legume asortate, iar la desert, savurez o portocală caramelizată cu glazură bogată de înghețată. Toate astea sunt stropite cu o sticlă de Dom Perignon, un Chardonnay fructat, dar destul de greu, și cu două coniacuri mari. Scuzându-mă, vomit totul în toaletă, după care mă spăl pe dinți, înghit niște lapte de magneziu și fac gargară cu Listerină. Mâncarea a fost excelentă, dar nu mai pot digera nimic după ora șapte. Apoi Severiano cheamă un taxi și ne îndreptăm înapoi spre hotel.

Sunt puțin agitată și puțin pilită când ajungem în cameră, așa că dau drumul la televizor, unde la

un program de știri sau într-un documentar se transmit scene clișeu cu foametea din Africa. Severiano ia vinul din partea casei din frapieră și toarnă în două pahare. Își scoate pantofii și se întinde comod în pat, sprijinindu-se de pernele de puf, și îmi zâmbește, un surâs undeva între un băiețel răsfățat și un pervers bătrân și libidinos. În el, poți vedea ce a fost și ce va ajunge în scurt timp.

— Așază-te lângă mine, Neekey, îmi spune, mângâind locul de lângă el.

Pentru o fracțiune de secundă aproape că sunt tentată să-l ascult, dar apăs pe butonul „stare de afaceri“.

— Am să-ți fac un masaj și o eliberare manuală. Mai mult de atât, nu fac.

Mă privește trist, iar ochii lui mari de latin aproape că se umezesc.

— Dacă așa trebuie să fie... spune el, după care își descheie pantalonii.

Mădularul îi țopăie afară ca un cățeluș entuziast. Și ce li se întâmplă cățelușilor entuziaști?

Încep să i-o mângâi bine, dar intervine aceeași veche problemă: pur și simplu nu mă prea pricep la „lucru manual“. Îl devorez din priviri și-mi place la nebunie puterea pe care o am asupra lui. Ochii lui arzători contrastează cu gheața din privirea lui Simon, pe care, așa cum se spune în reclame, mi-ar plăcea s-o topesc, dar simt că-mi obosește încheietura de la atâta efort, iar pentru mine nu e destul de stimulant. Nu, chiar mă plictisește al dracului de tare. Asta se transmite, iar el pare frustrat, trist și chiar iritat. În orice caz, îmi place felul în care țâșnește rodul prin prepuțul implauzibil de lung și mă hotărâsc că vreau să mă ospățez. Îl privesc și-mi ling buzele, spunându-i:

— În mod normal, nu fac asta, dar...

Pe bascul nostru îl încântă acest bonus.

— Oh, Neekey... Neekey, iubițel...

Negociez rapid un preț foarte bun, fructificându-mi chiar în acest moment puterea de negociere la nivel înalt, și i-o iau în gură, asigurându-mă mai întâi că secret destulă salivă, care să acționeze ca

barieră împotriva oricărui gust înțepător. Chiar are un prepuț lung, așa că șansele ca mädularul lui să aibă un gust neplăcut sunt destul de ridicate. În orice caz, la contactul inițial, are un gust proaspăt, aspru, care mă face să mă gândesc la ceapa spaniolă, dar asta s-ar putea să nu fie decât o analogie etnocentrică. Oi fi eu neîndemânatică la „lucru manual“, dar la sexul oral mă pricep: chiar de mică am fost genul oral, care bagă în gură tot ce prinde.

Îmi dau seama când e pe cale să erupă, așa că îi îndepărtez de mine scula refractară, iar el geme și imploră și se roagă, dar n-am de gând să-i înghit sperma. E vădit deranjat și simt cum mă cuprinde un spasm de teamă, care-mi îngheață tot corpul, când mă trage spre el și mă gândesc cu detașare pentru câteva secunde că mă va viola, încercând să-mi dau seama ce defensivă violentă aş putea folosi. Apoi observ că nu face decât să se frece de mine ca un câine, mormăindu-mi frenetic în ureche, cu respirația fierbinte, niște chestii în spaniolă, în timp ce-și dă drumul pe rochia mea.

N-a fost viol, dar nici ceva consensual, iar mie mi s-a părut înjositor. Îl împing furioasă și el se prăbușește în pat, cu părere de rău, cerându-și insistent scuze.

— Oh, Neekey, îmi pare-așa de rău... iartă-mă, te rog... spune, întinzându-se după haină, ca să scoată banii și să se asigure că exact asta voi face, în timp ce eu mă îndrept spre baia cu pereți din oglindă, unde găsesc un prosop pe care-l umezesc ca să curăț pata.

După aceea e chiar fermecător, își tot cere scuze și, după ce terminăm vinul, mă calmez și eu. Mă cam pilesc, iar el mă întreabă dacă poate să-mi facă niște poze Polaroid, doar în chiloți și sutien. Îi bag textul cu studenta săracă, iar el mai scoate niște bancnote. Îmi scot rochia și îmi usuc pata cu un uscător de păr, în timp ce el pregătește camera.

Mă pune să pozez și începe să-mi facă vreo câteva poze, iar eu mă bucur că mi-am pus sutienul cu bureți. Observ că în prima arăt chiar crudă și dezaprobatoare, așa că în a doua încerc un zâmbet ieftin.

Îmi fac griji despre cum vor arăta în poză genunchii mei osoși și sunt sigură că am și un început de burtă. Spre entuziasmul lui și spre paranoia mea gata să scoată colții, fac o mică reprezentație, cu câteva exerciții de mobilitate. Mare greșeală, pentru că Severiano devine din nou iubăreț și sare din pat, încercând să mă sărute. Acum chiar că sunt îngrijorată, pentru că sunt aproape goală și, prin urmare, mai vulnerabilă. Retrăgându-mă, ridic mâna și, afișând și privirea glacială, se pare că îi mai potolesc ardoarea.

— Iartă-mă, Neekey, se roagă el, sunt un porc...

Îmi pun din nou rochia, îmi bag banii în geantă și spun un la revedere dulce, dar rece, lăsându-l în cameră.

Merg spre lifturile din hol, experimentând un amestec nebunesc de înjosire și exaltare, ambele stări părând să lupte pentru supremație. Mă forțez în mod conștient să mă gândesc la bani și la cât de ușoară mi-a fost munca, lucru care mă face să mă simt mai bine.

Sosește liftul și înăuntru e un hamal tânăr, cu piele nasoală și un cărucior de bagaje. Dă din cap scurt, iar eu mă strecor înăuntru, observându-i iritația de pe maxilar. Dar cum nu e decât pe o parte a feței, nu poate fi acnee. Îmi dau seama că e ca și când s-ar fi bătut cu cineva sau, beat fiind, și-ar fi julit fața de un perete sau de trotuar. În timp ce coborâm, mă privește cu un zâmbet vinovat, iar eu îi răspund cu un surâs care mi se pare pe măsură. Ușile liftului se deschid și ies, cu capul vâjâindu-mi în continuare, confuz. Nu vreau decât să ies din hotel, să mă îndepărtez de scena crimei.

Așa că traversez holul și disting, prin ușa de sticlă dinaintea mea, trotuarul care scânteiază în luminile străzii, printre stropii de ploaie. Apoi ușa se deschide brusc și, văzând cine intră în hotel, mă cutremur toată în fața stânjenitoarei și groaznicei recunoașteri. Este profesorul meu, fir-ar să fie, McClymont, care se îndreaptă spre mine și, recunoscându-mă, îmi zâmbește.

Dumnezeule.